

II

Все йшло, як треба, по косовиці жнива наставали, як і щороку. Хазяї не нарадуються, що бог благословив їх працю; та що ця радість, порівнявши до того, як радуються духовні школярі перед цим часом! У них аж приповість склалась: «настане май, в опуки грай; настане юнь, на ігри плюнь; настане юль, книжки стуль, та до дому сусуль!» Та як їм і не радуватися. Завезуть дитину хоч не в далекий край, а все в чужу сторону, і покинуть на божу волю в руках учителів-мордувавців. Сохне, в'яне дитина, всі мізки йому висушать; то як настане та благословенна пора, той розпуск, — так що рай! тут рай! чистий рай, правдивий; само царство небесне не дасть такого блаженства! А ще для дитяти, що зроду не було дальше свого сінокоса або хутора, як ще єсть.

Скавав Антосьо на Кирика й Улити — та як іще скакав! І другі скакали, йдучи з класу після публічного екзамену.

— Чуєш, Робусинський?

— Га! — озвався той.

— А підеш проти підводи?

— А ти?

— Як ти підеш, то й я.

— А я піду, як і ти підеш.

— Добре!

— То приходь же!

Так розмовляв Антосьо з своїм земляком, йдучи один від другого на сажень десять. І пустились бігти в долину, лиш поли мають та чоботи лопотять. І вся школа бігла. Не один і книжки порозсипав. Та куди тут до книжки! Хай її миші їдять!

Це діялось у Крутих. Крути, місто на Поділлі в Балтжанськiм повіті. Стоїть воно на двох горах і має дві церкви. Лівобіцька і Правобіцька Україна — то все один край, одні люди і одна лиха доля; та хто не був по цей бік Дніпра, жодної тям не має про сьогобіцьку Україну; хто не був по той бік, не знає України тогобіцької. От хоч би й міста. Лівобіцькі міста для правобічан здаються селами — не більше, бо тамтешні ось які, — подивимось на Крути.

Крути мають в собі дві парафії: міську й другу, де нема жодного єврея. Як їхать від Кодими, то в'їжджаєш в міську парафію. Довгенько треба сотатись проміж хати й хатки, нім доберешся до «міста». «Місто» — то саме чоло містечка; по самій середині чотиригранястий плац, де ярмарок стає. Кожна сторона цього плацу впирається в ряд самих луччих домів, все єврейських. Нема в цих рядах жодної хрещеної душі, хіба єврейська наймичка, або хто ноче. Тут мало не кожен дiм з заїздом, а постояльних дворів там і зазору нема, бо що заїзд, то й постояльний двір, а з заїздом, мовляв, мало не кожен дiм. Кожен ряд домів там зветься перія: це поздовжня перія, то поперечна. Це саме чоло міста; тут найбагатші купці, тут крамниці й усе... Серед плацу колода стоїть. За главними періями, чим далі від міста, — дiмки все дрібніші, євреї все бідніші, все більше неохайності.

Як іти та йти, то кинеться в очі, що вийдеш на пусте місце, де ні однісінької хати; а там знов починаються забудинки, і всі на другий штиль: де двірок стоїть, де просто як сільська хата. Це вже пішли хрещені люди. Там всюди, і нігде нема того, як в Правобіцькій Україні, що живуть мішма, що й не пізнаєш, де єврейська хата, а де не єврейська. За містом де-небудь особний плац, де також стають ярмаркові, вже з кіньми та з товаром. Цей плац зветься торговиця і ділиться на кінську торговицю і на волову торговицю. Кому що завгодно купити, так і знає, куди вдаритись, де чого шукати. То таке місто Крути. Поза містом живуть хрещені люди, і місто наче в загорожі: на захід сонця поза місто йде поперечний яр, і яром вода слезить. Цей яр сходиться з поздовжнім, що

ділить Крути на дві половини — міську і не міську. Ті кутки, що за містом та за ярами, звуть: ця магала, та магала, — нібито: ця сторона, та сторона; де хто живе, ту сторону і зве: ця магала.

Класи біля міста стоять на косогорі; як вийти за ворота від класів, то на ту магалу повертають в ліву руку і в долину. Сюди то і бігла школа ото, мовляв я.

Славна церква на тій магалі! Будував її князь Абомелік і не жалував грошей. І в хорошім місці поставив: обібрав круту гору, що до Балти по їй дорога лежить, вирізали плац на цвинтар і вигнали храм божий на диво дивнеє на весь край. Церква крижова б то зветься, а замість притворів — піддашки на товстих мурованих стовпах. Що вже повироблювано горорізьбою, то ніщо й казати! Долівка камінням виложена, плитами, і до даху так високо від землі, що торкни чоботом, то так і піде якийсь голос — не луна, а задзвенить — тр-р-р! З трьох сторін такі піддашки. На кожному хрест, білою бляхою обкований, а самий дах червоний. Посередині, де вони сходяться хрестом, баня виведена скругла-гранчаста, — одна гранка більша, а друга менша, і на кожній більшій гранці вікно, а на меншій — замість вікна, маняк з чорного мармуру, кажуть; проміж вікнами по чотири стовпи, а над тими стовпами сама баня виведена, та ще не остання: на великій бані шия, тож з вікнами вже з білої бляхи, маняки, і тож з стовпами; на шії — голова, там маленький перехват, і зверху яблуко, а на йому хрест стоїть. Тут дах критий білою бляхою, і як сонечко сяє, то він так і миготить, наче сріблом сипле. Гранки тепер помальовані що в сіре, що в зелене — хоч по-китайськи, проте якомсь до смаку, а тоді були тільки в сіре помальовані. Любо оком глянуть на цю церкву! Здалека здається, що вона на воздуху стоїть — так вище хатів, і будівля якась легесенька. Незважаючи на те, що церква чимала махиня, а здається легка така, аж вгору зноситься, мовби летіти хоче і тільки жде, нім помоляться добрі люди, а там і вознесеться. І всередині церква хороша, багата, і малювання дороге: святі наче живі стоять, а над головою, над крилатим ліхтарем дух святий — і не так що, як проміння, там то вдатне змальовано! От як після дощу, коли хмара за гору засувається, і сонечко от-от має вигріти, то по небі якраз таким промінням стріля, як тут круг духа святого змальовано. А золота в церкві — аж капає. Може тепер і не так: я ще малюком туди заглядав... Минулося! А дивлячись на те золото, я думав молодим розумом; як це золота наче тече, капає — так капає кривавий з тих людей, що на його панщину робили!.. І дякував богові, що людські криваві хоч на його хвалу пішли, а не рандарям...

Дзвіниця коло тієї ж церкви ще дивніша: стоїть підмурок вище коліна скругла гранчастий. На підмурку по краях, саме де гранки сходяться, по обабіч помуровані стовпи — всіх шість пар, — здається, вишиною сажень в три; на тих стовпах мурований піддашок, як червоний поясок; на піддашку забудівля з дірами замість вікон. Тут дзвони висять. Поверх дзвонів баня, там шия, піддашок, швайба, яблуко, і на яблуці хрест. Стоїть собі дзвіниченька, і хрест на ній наче пишається, наче йому величніше стояти на таким пишнім забудівлі.

В цій церкві колись-то був за дяка Волоський; любив бога хвалити, та любив і в горло лити. Так і вмер наліганий. Зосталась жінка; з того й жила, що школярів держала. Мала вона хату під горою, під якою й церква стояла. Тут-то жив наш Антосьо Любораченко, а просто писався — Люборацький Антоній!

Подивимось на ту хатину, де він бідував. Наче навмисне проти такої махині, як церква, ступнів тридцять в долину — наче купа гною. Мабуть, не одну обору вичистили, подумаєш, глянувши з гори. Та нащо це оринням його обклали? Аж дивишся — й курить, і комин стирчить. Ге! так це хата! Так єсть — хата, коли хатою можна звати бурдїй, що тільки дах над землею, навіть вікон не видно. Тут жила Волоська. Як знадвору, так і всередині хата була однаковісінька: так нечепурно, неохайно.

Та не церемоньтесь, панове! зайдімо в бурдїй, подивимось, як воно тут в школярській «станції». Тільки згинайтесь, бо будував цю хату низького зросту чоловік, і двері міряв по собі, то аби-сьмо гудза не набили. От заскрипіли поламані двері, загуркотали; перед нами наче гусятник

який, — то сїни. Ступнів на два від сїнешнього порога... ні, не так! Бачите — наче лежанка стоїть? А серед неї вмурований казан — бачите? І челюсті бачите, що наче в лежанці топиться? Коли це бачите, то гляньте ж ще вгору. Бачите, що ця наче лежанка вмурована під комином. Оце — «котуна», щоби-сьте знали! На-охрест коло казана діри, щоби дим проходив та полум'я, як топиться. В тїм казані, якби по добрім хазяйстві, грїли б окропи, як шмаття золять, а тут варять куліш школярам. Та ходїмо далі. Коло самісїнької «котуни», з глухого боку двері до хати; нема ні клямки, ні кілка, а тїльки ремінець висить. Тягнїмо ж за той ремінець, чи не відчиняться, бо ні за що взьяться. Ай-ай-а! що це за диво? Щось довге, наче шура, та таке довге, що з сїней і кінця не видно. Може подумаєте, що в нас очі погані? Ніт, очі в нас куди добрі, та ми стоїмо в сїнях, і голова наша над дверима, то й бачимо тїльки до півхати згори та вниз клином.

Нїчого робить! треба зігнуться, коли хочете ввійти в хату. Ступнів зо три від порога стовп стоїть — сволок підпирас; коло самісїнького порога — мисник, а по другий бїк — пїч. Ходїм далі. Як минемо стовп, то наче в лазареті, кругом стоять кроваті, — аж шість. Все поперевертано, поперекидано, книжок купами по всій хаті, а з них коли одна знайдеться з палїтурками, то ще хвалити бога. На столі лепу, хоч ріпу сїй. Долівка вимазана жовтою глиною, а стїни білою, і підведено чорним. На глухій стїні килим висить, і на килимі колодка з-на п'ядь довжини, й на нїй написано *Nota*. Ноту чїпляють тому, хто забалака по-наськи, — хто «мужичпть». Її доти треба носить, доки не спїймеш другого в такїй же провині. Кожного, хто «мужичив», записують у журнал і за кару назначають вивчити скїлькадесять латинських слів підряд — до трьох раз, а там уже б'ють. Від ноти висить мотузок, як нашильник. Тут під стїною і кровать старшого. На дверях написано по первій значчі кожного дня в неділі по ряду: Н, П, Р, С, Ч, П, С: і над кожною написано число дня, — останнє число п'ятнадцяте липня. Ці значки опрїч того ще й так толкують: (Н) не пий (П) попе (В) вина (С) сиди (Ч) читай (П) письмо (С) святе. В хаті — ні духу живого: хазяйка пішла до смотрителя просить, щоб школярам білетів не давав, бо не сповна їй заплачено; а школярї ще не поприходили. Як чути топїт, наче лошата бїжать; далі крик, смїх, зойк. Це дїтвора йде. Всамперед ввійшов у хату Люборацький, лап за шапку жменею і жбурнув на кровать та й тиць на стїл. Вбїгає другий. Цей поскакав по кроватях. За ним третїй, четвертий — одинадцятїй, дванадцятїй, — і закипіло, як в казані. Старшого не було — тринадцятого. Де ж вони сплять? — подумаєте. А на тих шести кроватях — по два або й по три вкупі, тїльки старший сам. Щоб не було тїсно, то вони головами лягають одні до образів, а другі до порога і вночі один другому очі підбивають. Це невдивовижу. І стає розуму в батьків сажать дїтей по стїльки в одну хату! Стало б його на те, щоб не губить своєї дитини; та чолом муру не проб'єш: не своя воля тут грає, а смотрительська. Як Люборацька приїхала з Антосьом, то, як всі, взяла пару калачів хліба, — а в тїй стороні калачі печуть, що в решето не зміститься — здорові, — пляшку вина взяла і три карбованці грїшми, та й повела сина «являтись». Йдучи поперед класи, здїбала жінку, таку здорову з себе, що куди! червону; дукачів та намїста на їй, аж шию гне.

— А що ви, їмосць, сина привезли? — питає вона.

— Еге ж! оце веду являтись. Чи смотритель дома?

— Дома, та сердитий.

— Боже, твоя воля! А дуже сердитий? — пита панїматка.

— Як вогонь, — озвалась молодиця.

— Господи-господи!.. Та вже не з'їсть.

— А станцію вже маєте? — запитала та молодиця.

— Ні, ще.

— До мене, їмосць, в мене людських дїтей таки гурточок, мене знають. Не будете нарікати.

Питайтесь до Волоської.

— Та коли б мені як до смотрителя перше, — відказала панїматка.

— Це вже, дасть бог, відбудете як-небудь, — відказала Волоська й додала, — приїжджайте, їмосць! Не знайдете лучче, як у мене. А славний ваш синок... А чи несете що смотрителю?

— Та що бог дав.

— То не лякайтесь, — зм'якне.

З тим і розійшлися.

— Слава богу, — подумала Люборацька, — що знайшлась така людина! Хоч духу піддала. — І пішла своєю дорогою.

Їдучи в місто від Кодими тощо, з полудня, як вже доїжджати до єврейських домів, по праву руку стоїть церква міська, а по ліву, далеко від дороги, вниз за пустим городом — двір, чолом проти гори, з рундуком, і перед двором великий плац, штахетами обгороджений.

Проти воріт навпоперек якийсь забудинок, теж мурований, — немазаний був, то й видно, що з білого каменя. Це стайня, маштарня, дроварня і комора під одним дахом, а той двірочок — класи, — князь дав. Класи стоять по праву руку, як іти від воріт, і по дорозі по тім же боці на стовпі разбитий дзвінок висить. Все це було новина для Люборацької, що тягла через подвір'я перший раз сама не своя, наче зварена. Та де ж смотритель живе? Кого поспитати? Наче бог послав якогось панотця, теж з сином.

— За мною, — каже, — я вже бував тут.

Знов подякувала Люборацька богу і пішла. Минають класи, повернули в праву руку за класи, а там ще обернулись в праву руку і стали спускатися ступанкою наче в льох. Кожен ступінь озивався внизу, озивався і в душі нашої паніматки.

— Як до його приступити? — питала вона сама себе. І здалась на божу волю: що, — дума, — робитиме цей панотець, то й я робитиму. А що вже син того панотця, то йшов білий, як глина. Не втікло це від гострого маминого ока. — Бідні діти, — думає вона, — не дарма мої татуньо покійні кажуть було, що будуть не ученики, а мученики; не учителі, а мучителі...

Ступанка не довга була, східців шість, а там вправо ще ступанка в сінці, на два східці. Ступнів зо два зробивши сінцями, на ліву руку двері. Скільки тут молилося, зітхало! Скільки плакало, ридало! Нема того, щоб перелічив. Топтався і я тут... Здається, з меншим страхом ставали люди перед суд інквізиції, як отут. Душа, було, завмре, зовсім завмре, як муха восени. І землі під собою не чуєш, і світа перед собою не бачиш, тільки в вухах шумить та серце б'ється, як рибка на гачку. Вертаєшся, було, то наче ззаду чорт доганяє, — так помикаєш. Аж тоді трохи відійде на серці, як за ворота вийдеш та оглянешся, що нема нікого за тобою.

В цих сінцях панотець вийняв гребінь з кишені, розчесався, обтер чоботи полою, розчесав сина й узявсь рукою за клямку.

— Чи ви вже готові? — пита Люборацької.

— Пождіть, чи не забула-м чого, — відказала вона.

І стали вдвойзі, позадумувались. Діти стояли, як повкопувані; ще Антосьо не так, а що той, то як стовп — щоб поворохнувся!

— А що? ходімо! — заговорив далі панотець.

— То й ходім, — відказала Люборацька. Пригладив той коси, бороду, вуса; глянув на свій вузлик, що ніс смотрителеві, глянув в руку на гроші. Люборацька те ж зробила, і двері, тихо відчинившись, ще більш страху завдали. Чого б, бачся? Та вже хто його зна — чого, а чогось страшно, що й не сказати. Довго стояли «родителі», нім вийшов «єго високоблагородіє»; і кашляли і відкашлювались, — все коло порога; гомін чути, а самого нема та й нема. Як ось відчинились двері з другої кімнати і вийшов смотритель — стрижений, голений; ніс йому карлючкою, а очі світяться, як у kota, — здається, от і кинеться, як кіт на мишу. Вийшов і став. Поклонились панотець і паніматка.

— Здравствуйте! — заговорив він, пишно дивлячись, як панотець і паніматка на столі

вив'язували калачі і вино; далі панотець підійшов до його:

— Мое вам нижайшее почтение! — каже. — І взялись за руки. Тут і щезло те, що в панотця в жмені.

Те ж зробила і Люборацька.

— Ваш сын первый раз? — пита Люборацької смотритель.

— Так есть, ваше високоблагородіє, — відказала вона.

— А умеет он читать?

— Каже мій піп, що вміє, а я неписьменна. В церкві читав, сама чула-м.

— А ну, мальчик, прочитай нам что-нибудь, — заговорив смотритель до Антося і взяв книжку з стола.

— Вот это, — каже.

Куди як оторопів Антося!.. Господи, — в душі молилась панімадка, — допоможи ж йому!

Та книжка була псалтир гражданського друку. Антося вмів лиш по-церковному і то читав на наське, а не на московське, то й почав: блажен муж ко-то-рый не хо-дыш по пуши...

— Того стоило б попушить, кто тебя учил читать! — тукнув смотритель. — А кто он таков? Кто учил тебя читать? — запитав далі.

— Га? — озвався Антося.

— Питають, дурнику, хто тебе вчив читати, підхопила мати. — Кажі: татко.

— Татко, — за мамою сказав Антося.

— Мій старий сам його вчив, — додала Люборацька.

— А сам-то он где учился?

— Ми люди старосвітські. В школах мій старий не бував; так, коло дому навчився.

— Так и видно, — заговорив смотритель, — не так бы дитё читало. Его бы стоило попушить, чтобы не брался, коли не способен. А где вы остановились?

— Ще нігде, — каже Люборацька.

— Ну, так ступайте к Волоской.

Весь оцей час панотець стояв коло порога з сином.

— А вы где? — пита смотритель.

— У Волоской, думаю, — озвався панотець, — если будет ваша милость позволить.

— Хорошо! — І пішов собі назад, звідкіль вийшов, а ці і собі пішли.

— Що то за Волоська? — спитала Люборацька панотця, як уже вийшли з того підземелля.

— Та то вдова, дячиха.

— Тут якась вже вербувала мене до себе й сказала, щоб до Волоської питатись, — чи не вона це буде?

— Та сама, — підхопив попович, — другої Волоської нема.

— Як там у неї — добре стояти?

— Ні, — каже попович, — я вже рік там, а нічого доброго нема.

— Чого ж так смотритель за нею? — пита панімадка.

— Платить, — каже панотець.

— Та ще й доносить, — додав його син, — іноді ще й підбреше. То смотритель й любить її.

— Он як!.. А чому ж в другім місці собі станції не знайти?

— Опісля злитиметься смотритель, — заговорив попович, — й буде за що, чи ні, так і б'є.

— Хай йому цур! — озвалась панімадка.

— І я кажу, — каже панотець. — Лучче нехай вже дитина так перемучиться, а додому приїде, то відживиться, аніж мають нізащо здоров'я відняти.

— Добре мої покійні татуньо говорили, — подумала Люборацька, — що то будуть не ученики, а мученики; не вчителі, а мучителі. — Далі заговорила: согрішили ми перед богом,

прогнівали його милосердного! Недарма стоїть написано: нашлю на вас мучителів, грабителів, розорителів, і вкорочу вам, як будете злі... Не одному дитяті за наші гріхи тут віка вкоротять, — додала сумно.

— А що не одного талану позбавлять, то й бог забув, — додав панотець.

Так, то іначе, а все на один лад кметуючи, дійшли вони аж до Волоської, покинули дітей своїх і поїхали, розпивши могорич. Що то вже плачу, як мати виїжджала, а виїжджаючи наказувала: «учись, синку, а то будеш битий». — Антосьо не бував дальш Тернівки — і то з матір'ю, а тепер остався за дев'ять миль! і гірко плакав та щиро. Та плач, хоч і цілий океан-море наплач, а лиха не обійдеш, не об'їдеш. І мати сплакала і поїхала, поцілувавши сина в голову.